

چگونه کودکانی خوشونت طلب پرورش می‌دهیم؟!

مسلمای هیچ کس دوست ندارد که فرزندی خشن و پرخاشجو تربیت کند و کودکش در آینده به‌خاطر این عصبی مزاج بودن، لطمات شدیدی را متحمل شود ...

مسلمای هیچ کس دوست ندارد که فرزندی خشن و پرخاشجو تربیت کند و کودکش در آینده به‌خاطر این عصبی مزاج بودن، لطمات شدیدی را متحمل شود اما متأسفانه برخی از والدین خواسته یا ناخواسته با عملکرد تربیتی خود، فرزندشان را به سمت پرخاشگری و خشونت‌طلبی سوق می‌دهند و گاهی این والدین چشم باز کرده و می‌بینند نوجوانی عصبی و ناآرام روبه‌رویشان قرار دارد که دیگر قابل تغییر و کنترل نیست.

اگر شما به‌عنوان یک والد خوب بتوانید خشم‌های غیرمنطقی و غیرقابل کنترل را از صحنه زندگی خود حذف کنید، می‌توانید خلاقیت و شادابی و رضایت از زندگی را به وی هدیه دهید. کودکی که تازه متولد شده، خیلی زود می‌آموزد که از طریق گریه کردن می‌تواند توجه والدینش را به خود جلب کند و همین کودک در سنین ابتدایی بر سر دوراهی قرار می‌گیرد. به یقین راحت‌ترین راهکار این است که به همان شیوه ساده قدیمی (گریه کردن و پافشاری برای به دست آوردن آنچه می‌خواهد) به آنچه مدنظرش است، دست یابد و در اینجاست که پدر و مادر می‌توانند نقش کلیدی خود را ایفا کرده و به او روش مسالمت‌آمیز و آرام دستیابی به اهداف را بیاموزند.

البته باید بدانیم که خشم، ناراحتی و عصبانیت بخشی از خلق و خوی هر انسانی است که اندازه آن در هر فردی متفاوت است ولی به‌طور کلی خشم سازنده می‌تواند به فرد کمک کند که برای به‌دست آوردن بهترین‌ها تلاش کرده و اراده بیشتری به خرج دهد، اما تشخیص این دو خشم از یکدیگر و انتخاب مسیر بعدی از عوامل بسیار مهم در تربیت کودکان است. متأسفانه برخی از والدین به‌طور ناخواسته خشم درون کودک خود را فعال ساخته و وجود او را به انباری از عصبانیت‌ها و بی‌قراری‌ها تبدیل می‌سازند. در ذیل به چند نکته مهم اشاره می‌شود که انجام آنها سبب ازدیاد خشم غیرقابل کنترل در کودک می‌شود.

- * کودک را از پذیرش مسئولیت ترساندن و کارهای او را تمام و کمال انجام دادن
- * در صورت عصبانیت از عملکرد کودک، علت را به او نگفتن
- * فضای خانه را پر از تنش و ناراحتی کردن
- * تنبیه بدنی کودک
- * مقایسه کودک با هم‌سن‌وسالانش حتی گاهی با کودکی خود.
- * تشویق کودک برای انجام کارهای جنگجویانه و پرخاشگرانه
- * سعی در شکست دادن کودک با بحث و جدل‌های طولانی و تحقیر و مسخره کردن
- * مسائل انضباطی را با خشم و نفرت همراه کردن
- * بی توجه به حالت‌های عصبی کودک و به سادگی از کنار آنها گذشتن
- * با تحکم و تحقیر با او صحبت کردن و ناتوان دانستن او در انجام کارها.

البته موارد فوق بخش کوچکی از صدها کاری است که والدین خواه‌ناخواه با انجام آنها سبب بروز رشد خشونت در کودک خود می‌شوند. وجود این موارد در محیط خانه سبب ایجاد ترس در کودک شده و اصولاً همه افراد برای پوشاندن ترس‌های بی‌شمار خود از دیگران، رو به خشونت می‌آورند و کودکان نیز از این امر مستثنا نیستند، همچنین والدین باید در شیوه‌های انضباطی مخصوص خود دقت نظر کافی داشته باشند، زیرا گاهی این روش‌های نادرست انضباطی موجب افزایش خشم، ترس و ناامیدی در کودک می‌شود. این دسته از والدین معمولاً خط‌کشی‌های مرسوم خود را بدون آوردن دلیل به کودک گوشزد می‌کنند بی‌آنکه دقت داشته باشند که عدم ذکر دلیل موجه، باعث می‌شود که کودک با باید و نبایدهای بی‌شماری روبه‌رو شود که منطقی نیز جهت انجام یا عدم انجام آنها نمی‌داند و همین امر سبب سرکشی وی شده و در نهایت خشونت درون او را افزایش می‌دهد.

این مسئله در مورد معلمان نیز صادق است و گاهی فشارهای انضباطی بیش از حد مدرسه یا کلاس درس نیز باعث فوران این خشم در کودک می‌شود و والدین باید هوشمندانه به این مسئله توجه کرده و پیش از آنکه دنیای زیبای کودکانه فرزندشان خراب شود اوضاع را با صحبت با اولیای مدرسه و تغییر روش آنها تحت کنترل خود گیرند. همه ما دوست داریم که فرزندمان، دنیا را از دریچه

آرامش و منطق نگاه کنند و روزهای خوشی را تجربه کنند نه اینکه با خشم و نفرتی درونی رشد کرده و در سایه اضطراب‌ها و ناآرامی‌ها، روزگار خود را سپری کنند. برای دستیابی به چنین دنیای آرام و بی‌دغدغه‌ای باید به کودکانمان کمک کنیم تا خود، مدیریت سرنوشت خود را به دست گرفته و قادر به کنترل خشم‌های درونی باشند.